

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.144/2011/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. február 15. napján megtartott fellebbviteli nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A 2 rb. rablás bűntettének kísérlete miatt **I.r. vádlott és társai** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2011. február 14. napján kihirdetett 27.B.1399/2010/13. számú ítéletét I., II. és III.r. vádlottak vonatkozásában **helybenhagyja** azzal, hogy I.r. vádlott anyja neve helyesen: , és a tárgyalás első határnapja: 2010. december 13.

II. és III.r. vádlottak vonatkozásában az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztések tartamába beszámítja.

Kötelezi III.r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 12.800 (tizenkettőezer-nyolcszáz) Ft bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2011. február 14. napján kihirdetett 27.B.1399/2010/13. számú ítéletével I.r. vádlottat 2 rb. a Btk.321.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b/, c/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rablás bűntettének kísérlete miatt halmazati büntetésül 3 év 6 hónapi fegyházbüntetésre, és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az érdekében letett óvadék visszaadásáról szabadságvesztés büntetése letöltésének megkezdése esetén. II. és III.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 2 rb. a Btk.321.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (4) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás bűntettének kísérletében, ezért őket 5-5 év fegyházbüntetésre, és 5-5 év közügyektől eltiltásra ítélte. III.r. vádlott tekintetében elrendelte a Budapesti XVIII. és XIX. kerületi Bíróság 3.B.XIX.51/2006/35. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását. A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés időtartamába beszámította, továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt dolgokról, amelyeket részben kiadni, részben pedig megsemmisíteni rendelt. A vádlottakat egyetemlegesen kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ügyész az ítélet kihirdetését követően 3 napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd törvényes határidőben mindhárom vádlott terhére büntetésük súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be. Mellékelte fellebbezésének írásbeli indokolását, mely szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a vádlottak cselekményének minősítése

helytálló, ugyanakkor a bíróság a bűnösségi körülményeket, bár azokat helyesen vette számba, nem súlyuknak megfelelően értékelte. Álláspontja szerint az idősebb nők sérelmére kitartó szándékkal bűncselekményt megvalósító vádlottakkal szemben súlyosabb büntetés biztosíthatja a büntetési célokat, velük szemben nem indokolt az enyhítő szakasz alkalmazása, illetve a büntetések törvényi minimumban történő meghatározása.

I.r. vádlott és védője téves minősítés miatt a büntetés enyhítése érdekében, II.r. vádlott és védője enyhítés érdekében, III.r. vádlott és védője téves minősítés és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.934/2010/5-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn és indítványozta az első fokú ítélet megváltoztatását, mindhárom vádlottal szemben a főbüntetések súlyosítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett a büntetés kiszabásakor, eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, azonban a súlyosító körülményeket nem értékelte kellően a vádlottak terhére.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r. vádlott védője perbeszédében a tényállást nem vitatta, álláspontja szerint a mérlegelési jogkörben megállapított tényállás irányadó a másodfokú eljárásban is. Vitatta azonban a cselekmény jogi minősítését. Ennek során kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor védence terhére azt állapította meg, hogy jelentős értékre valósította meg a bűnsegédként elkövetett rablás büntettének kísérletét. Véleménye szerint nem bizonyítható, hogy az I.r. vádlott tudata átfogta volna, hogy társai 2 millió Ft-ot meghaladó értéket akartak megszerezni, erre vonatkozóan bizonyítékok nem álltak az elsőfokú bíróság rendelkezésére, mivel sem III., sem II.r. vádlott nem tettek e körben nyilatkozatot. Indítványozta ezért ennek mellőzését és annak megállapítását, hogy védence csak arról tudott, hogy nagyobb értékre kívánták a rablási cselekményt megvalósítani. Indítványozta enyhítő körülményként figyelembe venni, hogy védence bűnsegédként valósította meg a cselekményt, ami kísérleti szakban maradt, továbbá büntetlen előéletét. Mindezek alapján indokolta látta védence cselekményének enyhébb minősítését, és vele szemben enyhébb büntetés kiszabását.

II.r. vádlott védője fellebbezését továbbra is fenntartotta és elsősorban védence felmentését indítványozta. Álláspontja szerint a III.r. vádlott terhelő vallomásán kívül nincs olyan további bizonyíték, amely alátámasztaná védence bűnösségét. Kifejtette, hogy ez az egy bizonyíték nem lehet elegendő védence elítéléséhez, figyelemmel arra is, hogy a III.r. vádlott labilis személyiségű, kábítószerfüggő személy. Álláspontja szerint védencét illetően az első fokú ítélet tényállása és indokolása is hiányos. Amennyiben a másodfokú bíróság nem látna lehetőséget védence felmentésére, fenntartotta a büntetés enyhítésére irányuló indítványát is.

III.r. vádlott védője a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Indítványozta nyomatékos enyhítő körülményként értékelni védence

tényfeltáró vallomását, megbánó magatartását és azt, hogy végül is elállt a cselekményétől, amikor meglátta társánál a vasrudat. Kiemelte, hogy a helyszínre érkezésig azt még nem észlelte. Indítványozta a tényállásból annak kirekesztését is, hogy szándéka jelentős értékű dolog megszerzésére irányult volna.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával járt el, teljesítette a törvényben előírt kioktatási kötelezettségét és a perrendtartás egyéb szabályait is betartotta.

A Fővárosi Bíróság a bizonyítási eljárás során számba vette és értékelte a releváns bizonyítékokat. Mérlegelési körébe vonta I.r. II. és III.r. vádlottak nyomozás során tett vallomásait, amit a Be.291.§ (1) bekezdése alapján azok felolvasásával tett a bizonyítás részévé. Logikus indokát adta, hogy miért nem fogadta el az I.r. vádlottnak azt a védekezését, amely szerint szándéka nem irányult rabláshoz kapcsolódó segítség nyújtásra, és miért vetette el a II.r. vádlott tagadását. Ítéletének tényállását lényegében III.r. vádlott bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomásra, a sértettek vallomásra, illetve a bizonyítás részévé tett nyomozati iratokra alapozta. A másodfokú bíróság ezért nem találta alaposnak I.r. vádlott védőjének érvelését, mely szerint nincs arra adat, hogy I.r. vádlott tudta volna, hogy milyen értékre irányul a bűncselekmény elkövetése, mivel e tekintetben a III.r. vádlott vallomást tett, előadva, hogy éppen az I.r. vádlott jelölte meg a megszerezhető értéket 3,5 millió Ft-ban. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, azt a másodfokú bíróság elfogadta felülbírálata alapjául.

A II.r. vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott bűnösségének megállapítását vádlott-társai önmagukat is terhelő vallomásaira alapozta, álláspontját a logika szabályai szerint megindokolta. Be.351.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Az előzőekben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében megállapított ítélete megalapozott, nem merült fel olyan körülmény, amely miatt hivatalból a másodfokú bíróságnak további bizonyítást kellett volna felvennie, és ilyen indítványt az érdekeltek sem tettek. A másodfokú bíróság a Be.352.§ (3) bekezdése alapján nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amennyiben arra bizonyítást nem vett fel. A rendelkezésre álló iratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján sem lehetett helye olyan tartalmú tényállás megállapításának, ami a II.r. vádlott felmentését eredményezte volna. Ezért az erre irányuló indítvány eredményre nem vezethetett.

A másodfokú bíróság nem találta alaposnak a vádlottak cselekményének eltérő minősítésére irányuló fellebbezést sem.

Az elsőfokú bíróság tényállásában azt rögzítette, hogy a vádlottak előzetes megbeszélés alapján azért mentek a sértett 1. lakásába, hogy onnan 3,5 millió Ft-ot és arany ékszereket tulajdonítsanak el. A tényállás szerint a II. és III.r. vádlott a sértett 1-gyel, illetve sértett 2-vel szemben ennek érdekében erőszakot, illetve élet-testi épség elleni fenyegetést alkalmaztak, amely cselekményüket csak azért nem fejezték be, mivel a szomszéd férfi válaszolt a kiabáló sértettnek. A tényállás szerint az I.r. vádlott volt az, aki a helyszínre szállította a vádlott-társait és ő adott át nekik olyan eszközöket, amelyekkel a cselekményüket véghez tudták volna vinni. A cselekmény elkövetésekor pedig a II.r. vádlott egy vascsövet tartott magánál, amellyel sértett 1-t meg is támadta.

Az előzőek alapján helyesen minősítette az elsőfokú bíróság I.r. vádlott cselekményét a Btk.321.§ (1) és (3) bekezdés b/, c/ pontjába ütköző 2 rb. bűnsegédként elkövetett rablás bűntette kísérletének, továbbá II. és III.r. vádlottak cselekményét 2 rb. a Btk.321.§ (1), (4) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás bűntette kísérletének.

Az irányadó tényállás szerint valamennyi vádlott tudata átfogta azt, hogy a rablási cselekményt 2 millió Ft-ot meghaladó, az az jelentős értékre akarják megvalósítani, hiszen ezt közösen megbeszélték. Csoportosan valósították meg cselekményüket, mivel hárman vettek részt a bűncselekmény elkövetésében. A csoportos elkövetés - figyelemmel a 2/2000. büntető jogegységi határozatban megjelenő bírói gyakorlatra is - megállapítható abban az esetben is, ha nem valamennyi elkövető tettesként, hanem egyikük részesként vesz részt a rablás megvalósításában, akinek a jelenlétét a sértettek nem észlelték. (BH.1997/320) Az I.r. vádlott a rabláshoz nyújtott segítséget, amikor társait a helyszínre szállította, illetve részükre ragasztószalagot, és maszkot adott át. (BH.2010/2) Az ő tudata azonban nem foghatta át, hogy a tettesek egyikénél élet kioltására alkalmas vascső van, ezért cselekménye ennyiben eltérően minősül vádlott-társaitól.

A II. és III.r. vádlottak egymás tevékenységéről tudva, szándékegységben közösen valósították meg a rablás kísérletét, ezért ők társtettesei e bűncselekménynek. Az irányadó tényállás szerint a III.r. vádlott látta a II.r. vádlottnál a vascsövet, mielőtt behatoltak volna a sértettek lakásába, ezért helyesen róta az elsőfokú bíróság mindkét vádlott terhére a Btk.321.§ (1), (4) bekezdés c/ pontjába ütköző rablás bűntettét. E vádlottak jelentős értékre, felfegyverkezve és csoportosan valósították meg e bűncselekményt, amely csak azért maradt kísérleti szakban, mivel a sértettek ellenálltak és segítségért kiáltottak. A III.r. vádlott ezért eredménnyel nem hivatkozhat arra, hogy önként állt el a bűncselekmény befejezésétől.

A Fővárosi Ítéltábla sem a vádlottak büntetésének súlyosítása, sem pedig annak enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket - melyek közül nyomatékos enyhítő körülmény, hogy a cselekmény kísérleti szakban - és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottakkal szemben a Btk. 42.§ (2) bek. b/2. pontja alapján kiszabott végrehajtandó fegyházbüntetés alkalmas a büntetési célok elérésére. Nem tévedett akkor sem, amikor a vádlottak cselekményének eltérő minősítésére, valamint arra figyelemmel, hogy I.r. vádlott bűnsegédként valósította meg a terhére rótt cselekményt, közöttük oly módon differenciált, hogy I.r. vádlottal 3 év 6 hónap, míg II. és III.r. vádlottakkal szemben 5-5 év fegyházbüntetést szabott ki. Ezek a büntetések sem eltúlzottnak, sem pedig kirívóan enyhének nem tekinthetők.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazott a vádlottakkal szemben a főbüntetés tartamához igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetést, mivel cselekményükkel méltatlanná váltak a közügyek gyakorlására.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetések alkalmasak a Btk.37.§-ában írt büntetési célok elérésére, igazodnak a vádlottak terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyához és személyükben rejlő társadalomra veszélyességhez is.

Az előzőekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet - mivel annak egyéb rendelkezései is törvényesek - helyes indokainál fogva mindhárom vádlott vonatkozásában helybenhagyta azzal, hogy az elsőfokú ítéletben megjelölt első tárgyalási nap helyesen 2010. december 13-a. A másodfokú bíróság az I.r. vádlott anyja nevét is helyesen tüntette fel határozata rendelkező részében.

A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be.371.§ (1) és (4) bekezdésén alapszik.

, 2012. február 15.

Dr. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

. Török Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros László sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete I., II. és III.r. vádlottak vonatkozásában jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2012. február 15.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Tóth Mihályné
tisztviselő